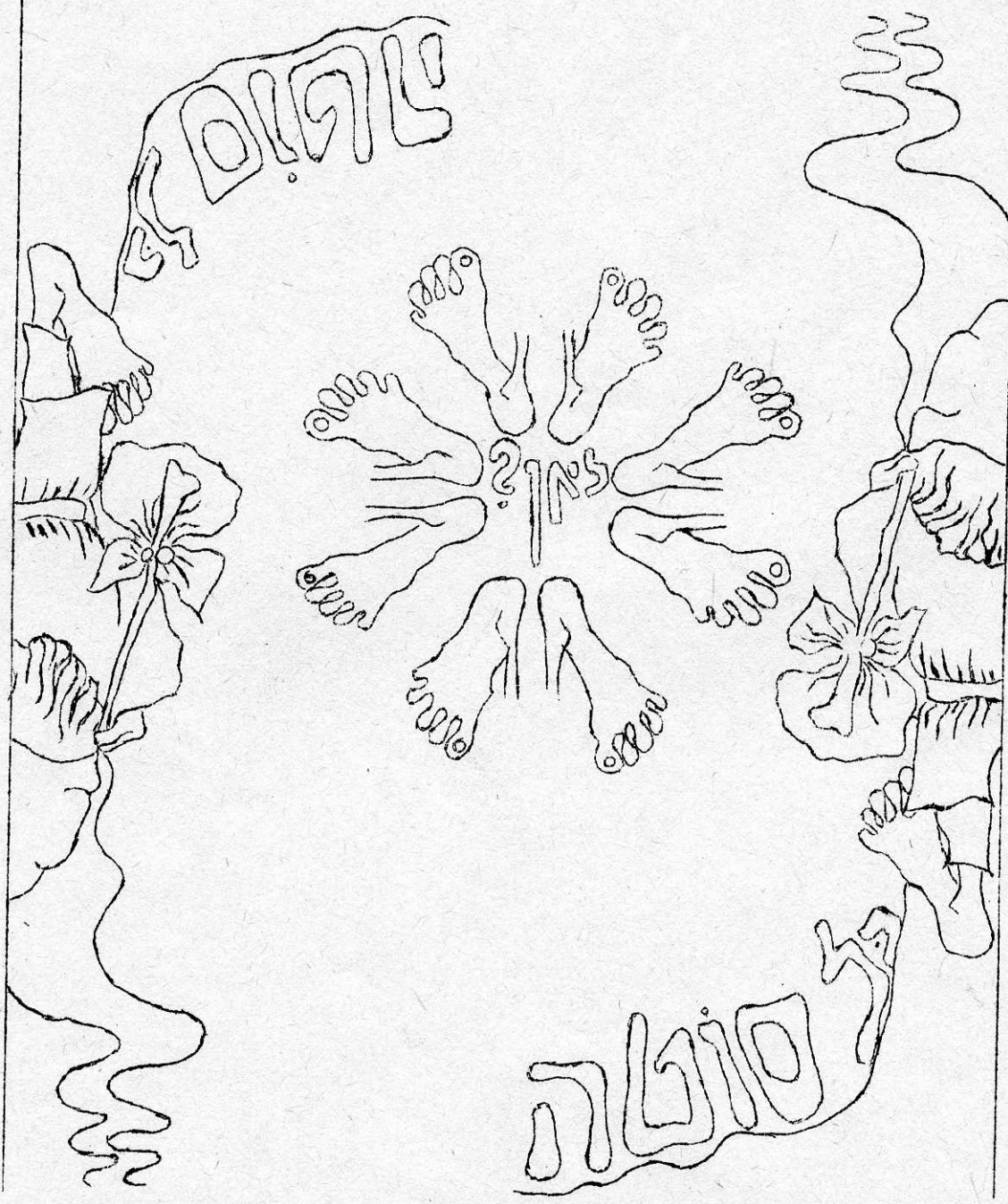

י' צמח 77

גליון מס' 18 - 26.8.77

חמשיר

חבר קבוץ יקר
אליך שלוקה כל אהבתי
הבעיה עכשיו בכפר
של תפוח, אפרוח וגיוס כללי.

ביום שבת באספה ישבת
ועם כוס תה החלטת
שאתה בעד עצמך
ולא אורח עובד זולתך.

אז לך ותכין לך
חולצה כחולה ובעל שחורה
ותרשום אותך ואשתך
למשלוח, קטיף ושבוץ שמירה

ושכח מכאב הגב ומיום עיון
מפני שלדגל בקראת ובכורות.
ולאחר חלוף החום ודרך אגב
בפגש ובחשך בשבית
והפעם בגסה באמת להבין
קבוצות עבודה כן או לא.

137 .

על האורח - החוח - המח...

המעשה-שכך היה:
בליל יומולדת זך ושלוו/הופיע לפתע אורח ללב/מתיישב בכבודות
וברוב אצילות/מביט-אליצו למטה, חושב-איזו שחיתות!
מחכה לתרועות, שבקום, בישתחוה וגיטפוף לפביר הסליחות.
האדם שם למטה כה קטן ומרעיש/ואני המלך-פה תורה ארביץ!
ואז-חיש מהר/כמו שלמד ידידנו הצוער(??)/
הפנס מכוון - ובוט טראך - - מה כאן קורה?
עיניים כתומות, אש בורקות/את האויר וליבנו - מפלחות/
גוף עצום בגודלו, וראש מסתובב - - האורח זה, מעל לחוח? - וכמה כח!!
לחישות בקהל - - עוד מעט תוכל/מפלצת כזאת - אותנו לטרוף - - /
והיתה שם אישה חמודה שלפתע קראה באמצע הלילה(חשבה-כולם מחכים מעבר-
לפינה) וקראה: חברה' חברה', בואו לראות/איזה עוצמה ושליטה וכוחות!!
והעיניים עודן מביטות וחוקרות/מלאות מזימות ורזי-עולמות/ - -
והיה שם אחת-שידע-לא אורח לא חוח/רק מוח' - וכבר"המגדיר" בין שיביר-
ורגליו - - ואז - התגלה הסוד הבורא:/ה"יבשוף העייטי" שב לשכובה/
לפקח ולשלוט ולהשליט/קצת סדר/ולשלה עיבי-אש/במתבושש, במתגושש/
- - - וזהו הקץ - - -

מאת גילה

(-)

קצת קשה לחיות כאן במדינה הזו. בגין הוא ראש ממשלה חדש ושני - מצעדי כבוד כבר נדבקו לאספלט של שדה התעופה, פעם אחת בצאתו, ופעם שניה בבואו. ישר אחרי זה הוא שר שירי אצ"ל ולח"י במסיבת - יום הולדתו ה-64 (לא אסרוג לך סוודר ליד האח...). וסיפר סיפורים פרטיזניים.

חוץ מזה אני חושב שהוא יארגן לנו מצעד של 200 מליון לירות שהולכות ישר, אחת אחרי השניה, לביוב של המליטריזם. הוא סגר את רחוב השומר מפני החופש, הוא יורד על השגריר בלונדון וזה בטח הוא שאמר לחדשנית לומר שהשגריר החדש של מזרח גרמניה בארץ - אבד יד במלחמה ובחשב ל"ידיד ישראל מושבע", יום אחד הוא בטח יבוא לקבוץ, מחופש בתור בהג תבונה שבא ג-5.00 עם אישתו והירקות ויתפוט אותי ביד ויגיד לי לעזוב את הקבוץ, ללמוד את "זאביק" להתגייס לצבא-קבע, להקים השתלמות בבקעה ולקרוא לבני "צלי". אז כמה מילים אליך יא ברוד, אני לא חבר שלך ואל תגיד בשמי כל מיני דברים באמריקה ופה. לך אתה עם החברים שלך+עוד ארבעה מהמשק ותשחקו על הבמה את בלבולת העם היהודי. אני כבר לא משחק. אני צופה וחושב על הדלת האחורית.

מאת דוד ר.

ממבחר הסיפור הקצר:

בקר טוב!.....

.....לילה טוב!

..... כצוריים אימתניים סוגרים עליו לפנים כלאחור, בשבי יומר היצוק בדפוסים אותיות יטובו בקרבו עשתובותיו סובב וסובב. מלתעות אדירי מבע - והטרף, איימה?

קסאון הזמן הוא המרחיק "יום הדין":
זכרונות העבר
והזיות העתיד
כעשבים שוטים במרחבי האמת.
ערוחי צורה כערוחי שטף מחשבה -
הרי היא קוצרתו
ואני מילדה,
מולידה!

במשכני העגול חלחלה עלך בופלת;
פנת ליחוס אחת, כה תלויה תקוותי,
ולה אסגוד כאסיר.....

מאת דוד אלמן

למה לא סיפרתם לי שמשפחת "מה שמה" לא התקבלה לחברות?
 למה לא סיפרתם לי ש"מה שמה" לא מוכרת בירה בשבת?
 למה לא סיפרתם ש"מה שמה" שוכב עם "מה שמה" כבר יומיים ברציפות?
 למה לא סיפרתם לי שכבר מזמן "מה שמו" עף מקורס קצינים?
 למה לא סיפרתם לי ש"מה שמה" לא בהיריז מ"מה שמו"?
 למה לא סיפרתם לי שעורך שיתון, ומחתרת "מה שמו" סוטה בעצר אחרי שבראה
 במסיבת קוקטיל עם אורי אבנרי?
 למה לא סיפרתם לי שענף "מה שמו" הפסיד 15,000 ל"י השנה?
 למה לא סיפרתם לי שהזוג "מה שמו" כבר גרוש 5 שנים?
 למה לא סיפרתם לי ש"מה שמה" עובדת רק 2 שעות ביום?
 למה לא סיפרתם לי שועדת כלבים החליטה לחסל את הכלב "מה שמו" -
 (ויש הרבה כאילה) בציאגיד?
 למה לא סיפרתם לי שב"מה שמו" שלבו אין טחור לבן-יש רק מתנדב/חבר?
 למה לא סיפרתם לי של"מה שמו" יש חשבון בבנק לאומי בראש פינה?
 למה לא סיפרתם לי שאם "מה שמו" יכול לכתוב שירים למל סוטה אני בטח
 יכול!
 למה, למה לא סיפרתם?...
 עכשיו אתם בטח שואלים את עצמכם מה המשורר הדגול הזה רוצה מהחיים
 שלכם?
 זה פשוט מאוד: תמלאו את כל ה"מה שמו" וה"מה שמה" בשמות ותעבירו
 לו את התשובות על פתק לת.ד. שלו אחרת לא יהיה לו על מה לכתוב
 בעוד שבועיים....

מאת אורן קולינס

על גנדי

גנדי - השטן הוא באמת גיזעני.
 לא יודע-מאז שהכרתי אותך ידעתי שאתה טיפוס מפוקפק. פעם בקרתי
 אפילו במצודה שלך, כולה בבויה מאבן ירושליים, שורה מליונים ושבי -
 אריות, שהובאו במיוחד מאפריקה הסתובבו והסריחו להם בכביסה.
 אלוף רחבעם.
 אז-בסוף אימון קיץ של חסיבת הצנחנים עליה והתחלת לבלבל את המוח
 ב"חיליבו, גיבוריבו" וכו' - יתר גרוע מהאספה שלבו.
 פעם, אני זוכר, הופעת בשדה התעופה, כאשר אבו הוזעקו בגד יפני אחד
 ב"אייר-פובט" הגעת מלובט למיטע; מצויד בעוזי חדש עם משתיק קול -
 ישר מקולבוע מרכז. אז עזבת ארוך; אני פניתי לדרכי ואתה בטח המשכת
 בשלך.
 חבל לפעמים שצריך להוכיח כל דבר מפני שאני ודאי שאתה מאפיונר.
 לא התביישת להדליח את מפקדו של בזבן כאשר זה האחרון התלונן לפניך
 ולכן אני מאמין שאולמרט דובר אמת וטאתה באמת איזמת עליה, הפעלת לחץ
 והשתמטת בקשרים עלמבת לכפות את רצונו.
 אתה פשוט עוד אלוף שפוק שמסחית את המדינה האנוסות. שלבו.

מאת דוד ר.

החוג לצלילה בכנס לשלב מבצעי: בשבת יצאו 8 חברה⁶ לאכזיב.
 תאורים בלהבים לא אוכל לספק-ים סוף מעיב על כל מה שביתן לראות
 בים התיכון, אבל כחובב צלילה היתה הצלילה חוויה בפני עצמה.
 מרגע שאתה מכביט ראשך למים ועד לחוצאתו 30-40 דקות, אתה בעולם שלך.
 זהו לוקסוס מיוחד להיות עם עוד בני אדם ללא דבורים וקשקושים, למשה
 הקולות היחידים שאתה שומע הן חבטות חלקי הציוד זה בזה, בשימתך האיטית
 והבועות הנפלטות. רעם הבועות. נוסך בך בטחון מוזר שהרי הסיפורים על מה
 שיכול לקרות מתחת למים הם ממש אלף לילה ולילה, והשלוה השולטת ברחוף
 התת מימי היא ביגוד לא יאמזממש. הקצב המונוטוני של בועות האויר
 הנפלטות הן ערובה מוחשית ביותר שאכן הכל שפיר.

צלילה ראשונה: 30 דקות לעומק 20 מטר. הראות כ-15 מטר ובעקבות כך
 מצאתי את עצמי ובן זוגי איתן לבד באחד השלבים. במקרה כזה אין מה
 לעשות אלא לעלות-כך עשינו ומצאנו אותם מחכים לנו.
 צלילה שניה: 40 דקות לעומק 12 מטר. לאחר שכמעט הקאנו את בני מעיננו
 בסירה (יצאנו כק"מ לתוך הים) התנפלו כולם על הים בהכרת תודה, התלהבות
 שכולם ירדו לצוללות כמו אנבים ונחתו אחד על השני בערמה, כולם פרט
 למדריך. בשלב זה התחילו החיפושים כשכמה חברה⁶ עול יט לחפש אותו והוא
 יורד לחפש אותנו כל העסק הפך למן סולם יעקוב עולים יורדים וכו'⁶
 לאחר כ-10 דקות התחלנו את הסיור התת-מימי - (מדריך פרץ)

לפייקי נגמר האויר ולא הוא ולא בת זוגו רובין יכלו לפתוח את -
 ה"רזרבה"-אז מה לא נושמים? נושמים מיים?! הזוג הרומנטי הזה לא התבלבל
 ובקור רוח עלו למעלה שששניהם משתמשים בציוד שלה בצור.

החוויה הרצינית ביותר היא כמובן האוכל-ממש תעבוג יגן עדן לדחוס
 סנדויץ' אחרי סנדויץ' עם ירקות, קפוח, בשר, גבינה וגלידה עד שהחברה⁶
 החליטו שהגיע הזמן לבסוע הביתה ו"אתה יכול לאכול בדרך, ובכלל שתחבק"
 זה היה השלב הכי מסוכן בשבילי-בקושי הגעתי לבית השימוט!!
 את חווית הצלילה צריך לעבור פיזית ולא לקרוא עליה ולכן לא אוסיף.
 מה שרצוני להבהיר הוא ההגזמה בנושא הסיכון ומשחק בחיי אדם וכו'...
 רבותי! את הייתי צריך לחלק בקודות סיכון למצע בשבת הייתי מחלק כך:

השכמה - 2 אכילה - 5 בסיעה לאכזיב - 130! הסתובבות בשמש - 120!!

הצלילה עצמה - 10 הנסיעה חזרה - 150!!!!!!

בדצמבר השנה היתה תאונת צלילה קטלנית בדהב בה נהרגה תיירת אמריקאית
 ובאפריל השנה נהרג צולל ספרדי. בשני המקרים, כברוב המקרים מסוג זה
 הגורמים לתאונה היו: זלזול וחוסר ידע בסיסי בעיניני צלילה.
 (בידי חברי החוג לצלילה דו"ח מפורט על התאונה בדהב-למעונינים).
 אישית, החששות מבקרים בי עד לרגע היכבטי למים ואז נופלת עלי מן
 שלוה לא גורמלית!! (אם כי לא אפטיית!).

לגבי הסיפורים הנוראים על כרישים, ובין הכרישים אכן קיימים,
 ואפילו מסוכנים (כמו עודף סוכר בארוחת בוקר) אך על פי רישומים היה
 רק מקרה חמור אחד של תקיפת אדם ע"י כריש במשך 25 (!) השבים האחרונות,
 וזאת על שחייבית (לא צוללת) ששחתה במרחק כמה מאות מטרים מהחוף -
 בתקופת הוסת (כרישים נמשכים לדם) השוו זאת למספר הקורבנות בכביש,
 אני סבור שאין צורך להוסיף.

בכוון הוא שההטבר התיאורטי בקורס על כל שיכול לקרות לצולל, עלול
 להרתיע, אך אחרי הצלילה הראשונה זה אינו מהווה גורם. אדם בצלילה מובע
 מעצמו סיכונים: התבוננות גופנית, אכילת יתר ועשון (סגריות, סמים ו -
 שערות ערוה בלונדיניות) ובכלל מי שפועם בו יצר הרפתקנות - זהו ספורט
 לא נורמלי - אז בהזדמנות ראשונה...
 מאת דוד אלמן

1952 - נולדתי.

אחרי כמה ימים אושבים ידעתי שאבי קיים (לא הבנתי את זה); תופס מקום, משתמש באויר ובעוד כמה מצדכים הירגיים. שעיר ומתפתל הייתי, ממסכת הזוחלים - בקיצור: זחל. כשפקחתי את עיני לראשונה ראיתי רחבה מקיפים אותי המוני יצורים שעירים, רוחשים וגועשים, מתפתלים. רק אחת עינינה אותי: זאת שכולם אמרו שאבי דומה לה - ידעתי שרק בזכותה אבי קיים, והיא שבתה את ליבי.

כבר מהרגע הראשון בו יכולתי לזחול - הבנתי שהפעולה הזו תלווה אותי כל עוד נשמה באפי, תמיד אצטרך לזוז, להחליף מקום, לשנות מצב גופי תמיד קדימה, קדימה. וכך עשיתי. בהתחלה היינו ארבעה בתוך קופסה, עבר זמן ואיתנו אנחנו - הצטרפו עוד ארבעה: שמונה. ואז עברנו למצב מיוחד וצפוף והיינו - עשרים זוחלים בתוך קופסה אחת! עשרים גופים שעירים, מתפתלים ומתפתחים. היה לנו סדר יום קבוע וקפדני, עשינו הכל ביחד, לכל מקום ולכל פינה התפתלנו יחד, היה קצת קשה להבדיל בביננו...

היתה מסגרת, והיה באמת קל להיות ללא תיסכולים של "אינדיבידואליות" תמיד אפשר היה להסתתר מאחרי החזק, לא להיות מיוחד, לא להחליט ששם - דבר; מישור גדול, חזק ורחוק אמר לנו תמיד איך ומה ומתי לעשות - לאן לזחול, אם כן או לא, אם מותר או אסור. היו לנו חיים בפלאים, קטנים, תמימים, חסרי דאגה - רק אנחנו בקופסה. לפעמים היו "הם" פותחים את הקופסה והיינו זוחלים החוצה, גוש שעיר מתפועל יוצא לגלות מה טיב המקום בו הוא שורץ; פיטריה... פיטריה - שטוחה עגולה ומסביב לה גדר. לגדר אסור היה להתקרב, "כי אנחנו עוד קטנים" ובכלל זה לא כדאי... אמרו "הם". אז באמת, אף פעם לא עברנו את הגדר וכמובן שלא ידענו שקיים משתן מעבר לה.

בשבילנו היתה קיימת רק הפיטריה שלנו... ומי צריך יותר מזה? ואז באיזה שהו שלב חדל גופנו השעיר לגדול, עורבו התמתח ככל יכולתו סיימנו 3+2+1+6 שנות שריצה וקיבלנו תעודת זחל בוגר. פתאום... ללא אזהרה מוקדמת "הם" שברו את הקופסה שלנו וציוו עלינו - לצאת...

לצאת? כך? איזה פחד... אבל התרגלנו להיות ציתנים... מתוך הקופסה ההרוסה החלו יוצאים מהססים, גופים זוחלים מאולפים, משועבדים בפנטס שפתאום הישם זכו בעצמאות... שערותינו סומרות מרוב חששות - לך תדע איך אוכלים את זה... הבנתי שהיעד הוא: הגדר. האימתנית והמיסתורית. בפעם הראשונה הייתי לבד, כשמיסביבי לכל אורך הגדר כבר יכולתי לראות את ידי הזוחלים מסתכלים בעיניים עצובות פעם לעבר הגדר ופעם בגעגועי אין קיץ לעבר הריסות העבר. עזבתי אותם והתחלתי מטפס על הגדר כשקריאות אזהרה מלוות אותי: שלא אפול חס וחלילה, שלא אתחלק, שבכלל לא כדאי, שאזהר שם מעבר להרי החושך... מה מעבר לאותה גדר פילאית? הפעם פשוט אין ברירה וצריך לגלות...

המשך מעבר לדף...

המשך...

פתאום...ראיתי אותה...במלוא הדרה...במלוא כוחה ועוצמתה...

ה ת ה ר ס...

עברתי את הגדר, עצמתי עיניים והנחתי לגופי השעיר והרועד ליפול... ליפול...ליפול...והבה, שוב קרקע מוצקה, להפתעתי לא הייתי חבול, בזכות "גופי" הרך והשעיר.

נפחד נוראי - ובחזרת קודש (כמעט) בשאתי ראשי...סביבי יער של - פיטריות ועצים, פיטריות בכל מיני גדלים ובכל מיני צורות, על כל פיטריה אפשר היה לראות זחלים מטפסים וזחלים הצובחים החוצה מהגדר, כולם זזים, זזים, קדימה, קדימה, כאילו מרצים איזה עובש כבד... הנבתי שלכולם היתה איזו פיטריה אז מה כל כך מיוחד בשלי?

איזו התגלות טראומטית! איזו אכזבה!

פתאום שמעתי רשרוש קל...עדין ושוב, בשאתי עיני גבוה יותר, למצוא לגלות מה הפשר, מה זה? ואז ראיתי אותם, יצורים מרהיבים עם כנפיים ותנועתם חיבבית אצילית, הם אינם משמיעים קול כמעט-פשוט עפים בשמים. אז הנבתי...

רחיפשתי לי עץ...

עליתי עליו בטאריית כוחותי ותליתי עצמי...

בסבלנות אין קיץ הפכתי לגולם...

והיום אני מנסה להיות פרפר...

מאת עפרה

(ה) פרשת השבוע.

ישבנו למטה כמה חברה⁶, הרבצנו חפלה מפירות הערובה. לפתע, בלי כל אזהרה מוקדמת הרביץ, איזה אחד (השם שמור במערכת... זה באופנה היום!) נפיתה אדירה "באד" בפולנית מדוברת. רגע עבר, הענבה התחילה להתפזר באויר ופתאום הוא הופשע בריצה מקשקש בזנבו העשוי מדיקט מן דבר כזה, עז עם תחת של קוף.

זה היה ג' וריג⁷ י הכלב הכי מכושר הכי מסריח הכי במשק.

שאלנו אותו מדוע הוא כה מכושר ומסריח והברבש השיב: "אם לא היו מכושרים בעולט לא הייתם יודעים יופי מהו". באמת תשובה מסריחה. בהמשך השיחה הסביר כי שתי הבלוטות הורזרות שמתנשאות על ישבנו הן מכשיר חישה להתריע על בואו של חבר משק ידוע, רודף כלבים עוד יותר ידוע, ולזיהוי כלבות דורשות מטרבא. הוא (היצוד) טען להגבתו שהוא עובר טיפולי איבוק וגזיזה שבועיים במכון היופני לכלבים במוסך וכי כוונותיו טובות למעשה. כשבטאל מדוע הוא מציץ ובוהק כמו ביק בחלון הצפוני של חדר האוכל, טען שיש לו כמה חברים שותפים לו בתכניותיו ורק מפני שהם הולכים על שביים הם יושבים לאכול כמו בני אדם, והוא בגלל חוסר היכולת להגדירו כתופעה ביולוגית מסודרת באלץ לסבול בקור ובחום ולהיות זרוק שם בחלון הצפוני.

הזכרנו לו שהיה פעם כלב בחמד ושהידרדרות שלו החלה כשמקסי דיכא אותו, והוא המשיך שגם דיכאו את בעליו.

המשך מעבר לדף...

